

Frrieriet å hölasse'.

I Värmeland e' fager tärna bodde
Å många friare kring henne gnodde
För ho' va' vacker som e' ros om våren,
Som sola uti Karlsta' jämt ho' sken.

Så kom en herreman å ville ha'na,
Å tjogetals mä vackra ord han sa' na,
Men värst krumbukta han för hennes fader,
För^ugubben va' må veta hiskligt rik.

Men flickan hörde uppå prate',
Ho' tänkte: de' ä' nog en riktig sate,
Å allri nå'sin ska' ja' släppa hanna
I klor'a på en sådan listig räf.

Men hennes fader tänkte ej desamma,
Han svor och skrek: Må håken dig anamma
Som inte ta'r en tocken kär, di toka,
När tänker du en gång te' blifva gift?

Men flickan sa': Jag bryr mig inte om'en
Om än han vore ifrån himla kommen,
För hela hjerta' mitt ja' ga' te Lasse,
En gång i höstas när vi körde hö.

Men då ble' hennes fader onn' i sinne'
Så ingen men'ska tordes vara inne.
Han skrek: Di' slyna, genast mig berätta
Hur håken alltihopa de' geck te'.

Jaha, ja' satt i jämten i hölasse,
Å då sa' Lasse: Om ja' stjälpes lasse',
Å lasse' ramlar över dej, sa' Lasse,
Hur skulle de, sa' Lasse, gå mä' dej?

Han hade knappt fått ole' utur munna,
Förrän i dike lasse stalp på stunna;
Å ja, mitt arma kräk kom under lasse,
Å hällde på att rent förstörder bli.

Men Lasse han va' starker som en oxe,
Å länge låg han inte der å koxte
Förr'n han slog ryggen uti krök och stötte
Ur dike' lasse' i ett enda tag.

Å ja' ble' gla'er att ja' kom på fötter,
Men kände mig så bruten å så trötter,
Å se'n den dagen kan ja' allri' glömma
Min Lasse, ty han hafver frälst mitt lif.

För henne som föll offer för detta svarta brott,
Som icke någonsin väl förtjenat denna lott.
För henne skall det fällas mång' sann medkänslans tår,
Ty hon som en martyr för den grymma ondskan står.

Du mördare, för dig skall det icke finnas nåd
Och straffad blir du icke nog för ditt svarta dåd.
Du har förtjent ditt öde, du vrångbild af en man,
Som blott i gräsligheter din största njutning fann.

(Eftertryck förbjudes.)

23/1 1910.